

KESZTHELYI JENŐ

## HORGÁSZMORZSÁK

### *ELMEKÓRTAN*

A tehervonat akkor dübörgött át a hídon, amikor a fűzfának támasztottam a kerékpárt. Időben érkeztem. A híd mindkét oldalán egy-egy horgász guggolt csak a parton, szemben egymással. A hajnali szürkületen lassan tört át a fény, és a híd acélvázának körvonalai egyre élesebben rajzolódtak ki a keleti égbolt előtt.

Megkerülve a hidat, lebotorkáltam a mókuslépcsőn és helyet csináltam székemnek a sásban. A víz itt kiszélesedik, és a háború alatt fölrobbantott híd pillérei között kis forgókkal vonul tovább. A Zala szélvize a keszegek, kárászok kedvenc tartózkodási helye, a mély gödrök nagy harcsák rablótanyái. Úszós keszegezéshez készülődtem, ezért néhány marék főtt búzával a megbúvó, törött pillér elé ettettem.

- Volt-e már valami? - kérdeztem a sporttársakat.

- Most érkeztem - állt fel velem szemben a fiatalember és széles karimájú kalapjával kaszálta a levegőt. - Megesznek a szúnyogok, hogy a permet ölje meg őket! - panaszkodott.

- Mivel horgászok? - érdeklődtem.

- Lótetű, tyúkbél, ez-az... - mondta. - Harcsát szeretnék fogni. Hát maga?

- Sok keszeget. A haverjaim megrendelték. Roston ám!

- Úgy jó! - bólogatott a másik guggolós.

A mellettem ülő zöldruhás, kesehajú férfi nem kapcsolódott be beszélgetésünkbe; kézben tartott vékonyka bottal, nagy figyelemmel horgászott, néha megemelte a botot. Ahogy kivettem a mozdulataiból, könnyű fenekezővel keszegezett.

A fűzfák alatt gépkocsijátók csapódtak, jöttek a horgászok egyre többen. Mire a nap kidugta vörös fejét a dolomitbánya fölött, a híd mindkét oldalán már sokan ültek. Közben a zöldruhás, pipából pőfékelő szomszédom megfogta az első szép karikakeszeget, levette a horogról és szép íveléssel visszahajította a vízbe.

- Mintha vödörszám lehetne fogni, úgy vágta vissza! - méltatlankodott valaki. Amaz ránézett, mosolygott és biccentett egyet. A második testesebb kárásznak fölállt, ujjai közé csíptette a farkát és fejest ejtette a vízbe. A szemben ülő fiatalember a torkát köszörülte és a fejét csóválta. - A legjobb roston az ilyen... - morgott. A zöldruhás már a harmadik halat orsózta. Kétujjnyi bodorka volt. A kishalás vödörbe tette.

Bosszantott, hogy a keszegek elpártoltak tőlem és bedobtam vastag gilisztával a fenekezőket. Hátha egy kóbor harcsa... Zöld sporttársunk eközben jó néhány szép dévérnek adta vissza a szabadságát a horgászok egyre fortyogóbb megjegyzései közepette. Majd egyszer csak "hujj!" felkiáltással adva kifejezést tetszésének - nagyobb halat akasztott. Gyenge botja görbén hajladozott a híd alatt. Jó kilós harcsát szakolt meg.

- Ezt remélem, nem dobja vissza, szakikám!? - harsogott a mellette ülő. Amaz rámosolygott, meglóbálta a halat, és a harcsika néhány tetszetős szaltó után nagyot csobbant a szürke vízben.

- Maga sem bolondul meg jobban!

- Hallja, ne játssza az eszét!

- Direkt bosszant maga bennünket?!

- Jó lesz, ha befejezi! - heveskedtek egymás szavába vágva a horgászok. Ő hallgatott. A mellette lévő odament hozzá. Közelről fenyegetően a szemébe nézett, a mellére bökött és élesen odavágta: - Maga bolond!

A zöldruhás mosolyogva kézfogásra nyújtotta a karját: - Nye ponyemájú, sto znácsit bulond... - szólt révetegen és megveregette a szomszédja vállát. Az is elmosolyodott, nagyot csapott a zöld ember vállára és halántékára bökött ujját csavargatva adta tudtára amúgy verbálisan, hogy kétségbe vonja épelméjűségét.

- Nyet, nyet! - hadonászott az orosz. - Nye gyélajes, nye gyélajes - ismételte nevetgélve.

A szomszédja sarkonfordult és otthagya.

- Bolond pali, ruszki repülős! - legyintett nagyot a többiek felé. - Elrontotta a gyomrát, halcsömöre van.

- Biztosan nem szereti a halat... - merengett egy másik spori.

- Akkor se hecceljen bennünket! - csattant az előbbi hangja.

A kese orosz mosolyogva ingatta bongyor fejét, miközben botjait összekötözte. Tarisznyáját és a botzsákot a nyakába akasztotta, majd a vízhez lépett. Vastag kábeldrótot tekert fel a csuklójára, melynek végéről egy testvérek között is legalább húszkilós harcsát lendített a vállára. A hal óriásit rúgott, a férfi megtántorodott, majd egyensúlyát megtalálva felemelte az öklét.

- Daszvidányijá, daszvidányijááá! - búcsúzott tőlünk széles mosollyal, és fölkapaszkodott a mókuslépcsőn.

- Nem is olyan bolond ez... - morogta a szomszédom. - De orosz! Hé, orosz, van neked engedélyed egyáltalán? - ugrott a mókuslépcsőre.

Az orosz kiugró motorja kavicsesőt vágott a képébe, csak úgy kopogott a szemüvegén.